

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 07/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 78

Tất cả hình tượng trong nhà Phật đều là biểu pháp để giáo hoá, nhắc nhở chúng sanh nỗ lực tu hành. Trong nhà Phật, biểu tượng bánh xe pháp luân có ý nghĩa là chúng ta phải mang Phật pháp tuyên dương, thuyết giảng cho tất cả chúng sanh, không phân biệt màu da, chủng tộc. Chúng ta tu hành theo giáo huấn của Phật, làm ra biểu pháp thì đó là chúng ta đã chuyển pháp luân.

Có người nói với Hòa Thượng, khi họ nhìn thấy tượng Phật, họ khóc vì họ nghĩ đến việc Phật đã dày công giáo hóa chúng sanh nhưng chúng sanh không nghe theo. Hòa Thượng nói, đó là họ đã khởi được tâm từ bi. Sau khi chúng ta khởi tâm từ bi, chúng ta phải thật làm theo giáo huấn của Phật Bồ Tát. Chúng ta “*y giáo phụng hành*” thì chúng ta đã làm ra biểu pháp cho tất cả chúng sanh. Nhiều người chỉ khởi tâm thương cảm nhưng không nỗ lực làm nên họ không có được lợi ích. Chúng ta thường tỏ vẻ từ bi đối với tất cả chúng sanh nhưng chúng ta phải khóc cho chính mình vì chính chúng ta cũng không làm theo lời Phật. Những lời nhắc nhở của Phật, của Tổ Sư Đại Đức thường như gió thoảng qua tai chúng ta. Có những người tâm rất động, họ ở yên một nơi mà họ luôn đi đến rất nhiều đạo tràng. Chúng ta phải rất thận trọng, chúng ta đi nhiều, nghe nhiều chuyện thị phi thì chúng ta sẽ bị mất tâm thanh tịnh.

Chúng ta phải có thiết lập những thời khoá, định khoá nhất định cho mình. Nếu ngày nào chúng ta cũng trễ giờ thời khoá thì chúng ta không có công phu tu hành. Tôi bận ba khắp nơi nhưng nếu tôi đã định ra thời khoá thì tôi sẽ tuân theo. Hơn 2000 ngày qua, tôi luôn lên học đúng giờ vì tôi biết nghiệp chướng, tập khí của tôi rất sâu dày, cho dù tôi bị bệnh nặng thì tôi vẫn dạy đúng giờ để thời khoá. Chúng ta tu hành không có thành tựu thì khi sinh tử đến chúng ta sẽ oán Phật, sẽ trở thành oan gia của nhà Phật. Chúng ta trở thành oan gia của nhà Phật vì chúng ta cho rằng, chúng ta học Phật nhiều năm nhưng chúng ta vẫn phiền não, khổ đau, con đường giải thoát của chúng ta vẫn mờ mịt. Chúng ta có tâm oán Phật thì chúng ta đã phạm tội ngũ nghịch, chúng ta sẽ đi thẳng vào Địa ngục A Tỳ.

Hôm trước, khi ở trên máy bay, tôi ngồi cạnh hai Mẹ con, khi người Mẹ bóc một chiếc bánh, tôi hỏi nhân của chiếc bánh là gì. Họ nói, chiếc bánh đó có nhân mít. Tôi nói với họ, tôi đã ăn chay nhiều năm. Tôi nói như vậy để gọi lên cho họ thiện tâm, họ sẽ cảm thấy an lành khi ngồi cạnh tôi. Đó là chúng ta đã diễn pháp, chuyển pháp luân. Chúng

ta phải làm mọi việc bằng tâm vì chúng sanh, vì người lo nghĩ, không vì “*danh vọng lợi dưỡng*” hay vì khoe khoang.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, gia đình con có một người em, hai năm trước người em này đã bị tai nạn xe và mất, anh chị em con vì lo cho sức khỏe của Mẹ nên đã nói với Mẹ là người em làm ăn ở xa nên không thể về thăm Mẹ. Chúng con thống nhất phải luôn có người ở nhà với Mẹ, càng đông càng tốt để Mẹ luôn cảm thấy yên lòng. Chúng con cảm thấy làm như vậy là đại vọng ngữ, là bất hiếu, lừa gạt người già nhưng nếu chúng con nói ra sự thật thì Mẹ sẽ rất đau lòng, xin hỏi chúng con phải làm như thế nào?*”

Hòa Thượng nói: “*Mọi người làm như vậy là đã có tâm hiếu, đây không phải là vọng ngữ, đây gọi là khai duyên, không phạm giới. Nếu người già biết được việc đau lòng này sẽ rất khó vượt qua. Chúng ta dùng phương tiện khéo léo giấu bà cũng là việc tốt nhưng chúng ta phải dùng Phật pháp khuyên bà, thường nhắc bà niệm Phật, để bà biết rằng thế gian là vô thường, đừng quá chấp trước vào người thân. Khi người Mẹ chịu phát tâm niệm Phật, buông bỏ tình chấp thì khi biết tin con trai mất họ cũng sẽ cảm thấy rất nhẹ nhàng*”.

Người Mẹ đã già yếu, nếu nghe tin người em mất thì Mẹ sẽ rất đau lòng, không thể chịu đựng được. Những người Mẹ thường sẽ cảm nhận được sự mất mát, trống vắng nếu người con của họ đã rời khỏi thế gian.

Hòa Thượng nói: “*Người niệm Phật mà không thể vãng sanh là do hai nguyên nhân chính, nguyên nhân thứ nhất chính là không thể buông xả tình thân, đây chính là tham ái. Nguyên nhân thứ hai đó là chướng ngại do tâm hận thù. Chúng ta có tâm hận thù hay chấp vào tình thân thì chúng ta đều không thể vãng sanh*”. Những người khiến chúng ta vui thì chúng ta thường dễ quên nhưng người khiến chúng ta đau khổ thì chúng ta sẽ nhớ mãi. Người nào đắc tội với chúng ta thì chúng ta thường luôn khởi niệm oán hận. Hôm trước, tôi xem một video, có một người lái xe ô tô đâm đổ cổng của một đám cưới do họ có ân oán với gia đình đang tổ chức đám cưới. Họ làm như vậy thì họ sẽ bị pháp luật xử lý, bị người cho thuê rạp cưới bắt đền.

Nhà Phật nói: “**Phật Bồ Tát vô địch nhân**”. Phật Bồ Tát không có kẻ thù. Các Ngài không có tâm phân biệt học trò ngoan hay chưa ngoan, người nào đủ duyên hay chưa đủ duyên, nếu người nào chưa đủ duyên thì các Ngài chờ cho đến khi họ đủ duyên, không cưỡng cầu.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta tan nhạt với tình thân, oan gia thì chúng ta mới có thể chuyên tâm niệm Phật. Chúng ta hãy nói về những thù thắng của thế giới Tây Phương Cực Lạc, chỗ tốt của việc niệm Phật, những tám gương vãng sanh cho Mẹ của mình để Mẹ phát tâm niệm Phật*”. Chúng ta mở Kinh pháp cho người già nghe chưa chắc họ đã hiểu, chúng ta nói những tám gương thật thì họ sẽ dễ hiểu.

Hòa Thượng nói: **“Đối với người già, chúng ta nên nói về những kỳ tích vãng sanh. Họ sẽ rất hoan hỷ khi nghe những câu chuyện này, chúng ta khuyến khích họ theo cách này sẽ rất tốt!”**. Ở thế gian, trong mỗi gia đình đều diễn ra cảnh sinh ly tử biệt, chúng ta không nên quá khổ đau vì điều này. Có những người cảm thấy thống khổ khi có người thân mất, đây là do họ không có sự chuẩn bị.

Chúng ta học Phật pháp, chúng ta biết rõ, thế gian chỉ là cõi tạm, mỗi người đều sẽ phải đi về nơi mà họ phải đi. Nhà Phật nói: **“Tùy nghiệp lưu chuyển”**. Đa phần người thế gian tạo nghiệp bất thiện nên họ sẽ phải luân chuyển theo nghiệp. Chúng ta xa lìa tất cả những việc ác, vâng làm những việc thiện thì chúng ta sẽ không phải luân chuyển theo nghiệp. Ngài Lý Bình Nam từng nói: **“Chúng ta đáng đọa lạc như thế nào thì phải đọa lạc như thế đó, đáng sanh tử như thế nào thì phải sinh tử như thế đó”**. Tôi suy nghĩ nhiều về câu nói này, chúng ta nghe mà chúng ta không có cảm xúc thì tâm phản tỉnh của chúng ta rất thấp. Phật dạy chúng ta phải **“tự giác”**, luôn làm chủ chính mình, không để tập khí, nghiệp lực làm chủ chúng ta. Chúng ta tùy thuận theo tập khí, làm những việc sai trái thì chúng ta sẽ bị nghiệp dẫn dắt.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“Thưa Hòa Thượng, người lớn trong nhà không có năng lực kinh tế, con cái vì họ mà tu phước, phát tâm cúng dường Tam Bảo như vậy có phải là vọng ngữ không?”**. Nhiều người khi phát tâm cúng dường thì nói, Cha Mẹ của họ là ông A, bà B phát tâm cúng dường.

Hòa Thượng nói: **“Việc này không phải vọng ngữ, đây là hiếu tâm của bạn. Nếu họ không tin Tam Bảo, bạn giấu họ, bạn dùng danh nghĩa của họ tu phước, đem công đức hồi hướng cho họ, họ cũng có thể được phước, đây là bạn có hiếu tâm”**. Khi tôi làm việc lợi ích chúng sanh, tôi không bao giờ nói cho người nhà biết vì họ chưa mở được tâm. Người thế gian luôn **“tự tư tự lợi”**, tham lam, người nhà thường sẽ cảm thấy chúng ta dùng tiền cho người ngoài mà không giúp người trong nhà. Một lần, Mẹ tôi nói, em của tôi đang rất khổ, tôi có thể giúp em được không. Tôi nói với Mẹ là tôi không có năng lực giúp. Người em đó cũng gọi điện nhờ tôi giúp đỡ vì họ bị vỡ nợ. Tôi khuyên họ cố gắng làm để trả nợ, tôi chỉ giúp họ để họ không bị đói khát. Tôi làm như vậy để Cha Mẹ không đau lòng. Chúng ta phải rất khéo léo khi làm mọi việc.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“Thưa Hòa Thượng, mỗi ngày, khi niệm Phật xong thì con khởi lên nguyện vọng cả gia đình được bình an, làm ăn buôn bán thuận lợi, đây có phải “tự tư tự lợi” không?”**.

Hòa Thượng thường nói: **“Ngày nay, đa phần mọi người niệm Phật để cầu bình an, khoẻ mạnh sống lâu, làm ăn phát tài, không cầu vãng sanh”**.

Hòa Thượng nói: **“Nếu như tâm nguyện của bạn là vì tất cả chúng sanh, vì xã hội rộng lớn thì người nhà của bạn nhất định cũng sẽ bình an. Lượng lớn thì phước lớn. Chúng ta niệm Phật là để Phật Bồ Tát bảo hộ cho người trên toàn thế giới. Chúng**

ta mở rộng được tâm lượng thì chúng ta cũng sẽ có phước báu lớn. Nếu như chúng ta chỉ cầu bảo hộ cho chính mình, người bên cạnh mình thì tâm lượng của chúng ta quá nhỏ, phước báu của chúng ta cũng sẽ nhỏ. Tâm lượng của chúng ta càng lớn thì phước báu càng không thể nghĩ bàn. Tâm lượng của chư Phật Bồ Tát là tận hư không khắp pháp giới”.

Tâm lượng của chư Phật Bồ Tát là tận hư không khắp pháp giới nên phước báu của các Ngài là tận hư không khắp pháp giới. Tâm của chúng ta chỉ để ở người thân thậm chí chỉ ở nơi chính mình thì tâm lượng chúng ta quá nhỏ hẹp. Chúng ta niệm Phật là để Phật Bồ Tát bảo hộ cho người trên toàn thế giới, người nào đang làm ăn buôn bán thì buôn bán thuận lợi, người nào bị bệnh thì sẽ khỏe mạnh. Chúng ta phải có tâm rộng lớn, không chỉ vì người trong gia đình mình.

Chúng ta vì người trong làng, trong xóm lo nghĩ thì dần dần họ cũng sẽ hiểu được, họ cũng sẽ vì chúng ta mà lo nghĩ. Chúng ta có cuộc sống giàu sang mà chúng ta không nghĩ đến mọi người, khi nhà của chúng ta bị cháy thì mọi người sẽ không quan tâm. Hôm qua, tôi trèo lên mái nhà để nhặt lá cây khô, có một bà cụ hàng xóm đang trồng rau, khi bà cụ nhìn thấy tôi, bà rất niềm nở mời tôi sang nhà bà lấy rau sạch. Bà cụ nói, các chú thường tặng rau sạch cho bà. Hòa Thượng nói: ***“Lượng lớn thì phước lớn”***. Tâm lượng của chúng ta càng lớn thì phước báu của chúng ta càng lớn. Chúng ta học Phật, chúng ta phải mở rộng dần tâm lượng, tâm lượng chúng ta phải mở rộng tâm đến tận hư không khắp pháp giới. Tâm của phàm phu là tâm tham cầu, ích kỷ. Tâm của Phật Bồ Tát là luôn vì tất cả chúng sanh. Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta chuyển đổi ý niệm thì chúng ta đã chuyển phàm thành Thánh”***. Chúng ta học Phật nhiều năm mà người thân, người xung quanh vẫn ghét bỏ chúng ta thì chúng ta phải phản tỉnh lại chính mình.

Hôm trước, có một bác hàng xóm nói, trong vườn của hệ thống có một cái cây mọc dại, cái cây này sẽ khiến cho rau trong vườn không phát triển được. Hôm qua, họ đã tự chặt cái cây đó giúp chúng ta. Chúng ta luôn vì người khác lo nghĩ thì người khác sẽ vì chúng ta lo nghĩ. Chúng ta làm không phải vì chúng ta muốn có hậu báo nhưng chúng ta biết chắc chắn, những việc chúng ta làm sẽ có kết quả tốt nên chúng ta phải mạnh dạn làm.

Hòa Thượng nói: ***“Tu hành quan trọng nhất là phải mở rộng tâm lượng”***. Gần 20 năm nay, tôi cũng nhắc mọi người phải mở rộng tâm. Ngày trước, tôi cảm thấy tâm mình quá nhỏ hẹp, tôi luôn lo nghĩ vì mình. Tôi đã tập mở tâm dần dần. Hiện tại, tôi làm chưa thật sự giống với lời dạy của Hòa Thượng nhưng tôi cũng đã làm được một chút lợi lạc cho những người xung quanh. Chúng ta mở rộng được tâm lượng thì chúng ta sẽ nghĩ ra rất nhiều việc để giúp ích cho mọi người. Chúng ta không mở rộng được tâm thì chúng ta sẽ sợ khó, sợ khổ, sợ thiệt thòi, chúng ta sẽ không muốn làm gì. Chúng ta mở được tâm thì chúng ta sẽ không sợ khó, sợ khổ, chúng ta liền chuyển thành một người hoàn toàn khác. Chúng ta mở được tâm thì cho dù chúng ta chưa chuyển được thành Thánh nhưng chúng ta sẽ chuyển từ phàm phu tầm thường thành phàm phu tiêu chuẩn.

Hòa Thượng từng nói, ngày trước, Ngài không có phước báu, không có tuổi thọ, không có sức khoẻ nhưng Ngài đã cải tạo được vận mạng. Ngài bắt đầu từ bố thí 1 đồng, dần dần Ngài đã có thể làm được tất cả mọi việc. Hòa Thượng không quản tiền, không quản người, không quản việc nhưng Ngài vẫn làm được rất nhiều việc. Tâm lượng của chúng ta phải mở rộng đến tận hư không khắp pháp giới. Hòa Thượng từng nói: “***Nếu chúng ta không mở rộng tâm lượng thì cho dù, chúng ta niệm Phật tốt đến thế nào, chúng ta cũng không thể vãng sanh!***”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!